

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **R. H.**, zastoupena JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem, se sídlem Těšnov 1163/5, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2015, č.j. MHMP 64106/2015, sp.zn. S-MHMP 940720/2014/SUP/Du,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2015, č.j. MHMP 64106/2015, sp.zn. S-MHMP 940720/2014/SUP/Du (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 16. 4. 2014, č.j. OUR. Sm.p.2635-8574/08-Pka-Z (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo zastaveno řízení o umístění stavby pro záměr označený „Penzion N. P.“ na pozemku parc.č. X a X, k.ú. S., a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že je majitelkou pozemku parc.č. X a X, domu č.p. X a ve společném jmění manželů má pozemek parc.č. X a X, vše k.ú. S. Dále zopakovala průběh správního řízení a odcitovala své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které podala dne 7. 5. 2014. Namítala, že se žalovaný argumenty uvedenými v odvolání nezabýval a nevypořádal se s nimi, přičemž nepravdivě v odůvodnění napadeného

rozhodnutí uvedl, že žalobkyně v odvolání napadla pouze procesní nedostatky postupu stavebního úřadu, ale neuplatnila žádné věcné námitky.

- [3] Žalobkyně dále v podané žalobě vyjmenovala základní zásady činnosti správních orgánů, přičemž konstatovala, že tyto správní orgán nerespektoval, stejně jako nerespektoval náležitosti správního rozhodnutí vyplývající z ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
- [4] Dále uvedla, že v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2012, č.j. 9 Ca 369/2009-95, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2009, č.j. S-MHMP 385959/2009/OST/Če, je uvedena řada zásadních pochybení správního orgánu I. stupně v řízení o umístění stavby, zejména na úseku požárního zabezpečení v případě průniku z požáru stavby na její dům. Namítla, že tím, že se žalovaný stejně jako stavební úřad dovolává ustanovení § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (stavební zákon), zastává ústavně nekonformní stanovisko, a to, že účastníku řízení, který brojí proti nezákonnostem obsaženým v pravomocném rozhodnutí o umístění stavby, je soudní rozhodnutí, kterým mu bylo přisvědčeno, „na nic“.
- [5] Dále v podané žalobě uvedla, že za správní orgán vystupovala v řízení před Městským soudem v Praze ve věci vedené pod sp.zn. 9 Ca 369/2009 JUDr. Č., která již v průběhu řízení anoncovala, že správní orgán využije ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona. Dále namítala, že stavební úřad byl o výsledku tohoto soudního řízení informován ještě před tím, než přistoupil ke kolaudaci stavby, stejně tak, jako když odmítl před kolaudací stavby samé jednat ve věci návrhu žalobkyně na určení, že stavebníkovi nevzniklo právo stavby. Tento postup označila žalobkyně za účelový s cílem zvýhodnit jednu stranu správního řízení na úkor druhé, resp. tento postup dle jejího názoru nedbal toho, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem.
- [6] Závěrem pak shrnula, že má za to, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro vady řízení, pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
- [7] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. K citovanému odvolání, kde mimo jiné žalobkyně namítala, že nebylo respektováno její právo zakotvené v ustanovení § 36 správního řádu, když jí nebylo umožněno nahlédnout do správního spisu, žalovaný uvedl, že přestože stavební úřad nevyzval žalobkyni k nahlédnutí do spisu a k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, je nutné konstatovat, že toto nemělo na postup v řízení vliv. Uvedl, že podklady ve spise se od posledního nahlédnutí žalobkyně nezměnily. To, že stavba byla již realizována, bylo žalobkyni známo. Dále uvedl, že dle stávající judikatury porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nemusí být vždy důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu, je třeba vždy zkoumat vliv takového procesního pochybení na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
- [8] K předmětu věci pak žalovaný uvedl, že v daném případě bylo namístě uplatnit postup podle ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona, který je obligatorní, a nešlo tedy rozhodnout jinak. Z hlediska účelu a povahy územního rozhodnutí není již o čem rozhodovat, rozhodnutí o umístění stavby se v takovém případě již nevzdává.

- [9] Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedla, že očekávala od správních orgánů všech stupňů, že po vyhlášení rozsudku ve věci sp.zn. 9 Ca 369/2009 budou tyto věnovat územnímu řízení zvýšenou pozornost a budou důsledně dodržovat správní řád a další zákony. Uvedla, že žalované straně bylo také známo, že v okamžiku vyhlášení předmětného rozsudku probíhala realizace stavby a i to, že stavba nebyla dokončena.
- [10] Žalobkyně dále citovala ze zmiňovaného rozsudku Městského soudu v Praze ve vztahu k námitce, že umísťovaná stavba není požárně zabezpečena tak, aby nemohlo dojít k vzájemnému průniku požáru. Dále pak uvedla, že žalovanému muselo být známo, že poté, co nabylo právní moci rozhodnutí o umístění stavby, stavebník nepřistoupil ke stavebnímu řízení, kde by žalobkyně bylo účastníkem řízení a měla možnost se seznámit s přesným výpočtem z hlediska požární bezpečnosti odstupových vzdáleností její nemovitosti od zamýšlené stavby. Stavebník ve zkráceném stavebním řízení přesný propočet odstupových vzdáleností z hlediska požární bezpečnosti neprovedl.
- [11] Při ústním jednání před soudem konaném dne 14. 8. 2019 setrvali účastníci řízení na svých argumentech.
- [12] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [13] Dne 25. 4. 2008 podal stavebník TERRA-T s.r.o., se sídlem Klapkova 1847/59, Praha 8, IČ: 264 96 038 (později EL-TI & CO, s.r.o., se sídlem Černá 1705/13, Praha 1, IČ: 264 73 569), žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Penzion N. P.“. Dne 10. 2. 2009 vydal stavební úřad pod č.j. OUR.Sm.p.2635-8574/08-Za-UR rozhodnutí o umístění této stavby. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 9. 2009, č.j. S-MHMP 385959/2009/OST/Če, zamítnuto a rozhodnutí o umístění stavby bylo potvrzeno. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, které zdejší soud vyhověl a rozsudkem ze dne 17. 9. 2012, č.j. 9 Ca 369/2009-95, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 21. 2. 2014, č.j. S-MHMP 1082696/2009/SUP, zrušil rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10. 2. 2009 a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.
- [14] Usnesením ze dne 16. 4. 2014, č.j. OUR. Sm.p.2635-8574/08-Pka-Z stavební úřad zastavil řízení o umístění stavby nazvané „Penzion N. P.“.
- [15] V odůvodnění tohoto rozhodnutí stavební úřad uvedl, že se předně zabýval otázkou, zda bylo v minulosti ve prospěch žadatele vydáno některé z navazujících rozhodnutí, nebo opatření konstitutivní povahy, které by umožňovalo provedení citované stavby. Uvedl, že stavebník v minulosti sice nepožádal stavební úřad o vydání stavebního povolení, ale využil zákonné možnosti zkráceného stavebního řízení v souladu s ustanovením § 117 stavebního zákona a stavbu předal k posouzení autorizovanému inspektorovi, kterým byl Ing. M. B., P. 92, Ř., reg. číslo X. Provedení stavby bylo povoleno ve zkráceném stavebním řízení certifikátem č. 14-2010 a stavba byla na základě tohoto certifikátu fyzicky provedena. Stavební úřad dále konstatoval, že ke zrušení územního rozhodnutí došlo až po povolení stavby ve zkráceném stavebním řízení dle ustanovení § 117 stavebního zákona, přičemž dle obligatorního postupu dle ustanovení § 94 odst. 5 téhož zákona mu nezbývalo než rozhodnout tak, že řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby zastavil.

- [16] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 7. 5. 2014 odvolání, ve kterém namítala, že bylo porušeno její právo dle ustanovení § 36 správního řádu, jelikož jí nebyla dána možnost před vydáním rozhodnutí nahlédnout do správního spisu. Dále v odvolání popisovala údajné „obstrukce“ stavebního úřadu ohledně možnosti nahlédnout do spisu. Namítala, že jí tak bylo zabráněno, aby poukázala na skutečnost, že správní orgán vyvolal průtahy ve věci, když až dne 21. 2. 2014 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10. 2. 2009 a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Dále v odvolání namítala, že jí bylo tímto postupem zabráněno, aby poukázala a důkazně doložila, že ve věci obrany proti rozhodnutí autorizovaného inspektora Ing. M. B. a jeho certifikátu č. 14-2010 ze dne 23. 2. 2011 využila všechny právní prostředky, když se zrušení certifikátu domáhala u správního soudu. Dále namítala, že jí bylo zabráněno, aby doložila správnímu orgánu, že podala podnět k zahájení řízení o určení právního vztahu, že stavebníkovi právo provést stavbu nevzniklo, a návrh, aby správní orgán rozhodl o předběžném opatření, a to aby stavebníkovi bylo nařízeno okamžitě zastavit provádění stavby (podání ze dne 15. 10. 2012). Dále namítala, že ve zkráceném stavebním řízení byl porušen v její neprospěch stavební zákon, přičemž stavební úřad nereagoval v souladu se zákonem na to, že podala podnět k zahájení řízení o určení právního vztahu, že stavebníkovi právo provést stavbu nevzniklo, a že podala návrh, aby správní orgán rozhodl o předběžném opatření. Zároveň namítala, že přestože správní orgán upozornila na účelové obcházení zákona v tom, že stavba deklarovaná jako penzion je zamýšlena jako obytný dům, správní orgán totožný se správním orgánem, který vydal prvostupňové rozhodnutí, provedl rekolaudaci stavby z penzionu na obytný dům. Takový postup žalobkyně označila za ústavně nekonformní, přičemž shledala, že za takového stavu nejsou splněny podmínky pro zastavení řízení o umístění stavby.
- [17] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 1. 2015, č.j. MHMP 64106/2015, sp.zn. S-MHMP 940720/2014/SUP/Du, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [18] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně ve svém odvolání napadala procesní nedostatky v postupu stavebního úřadu, neuplatnila věcné námitky. Uvedl, že přestože stavební úřad žalobkyni neoznámil, že pokračuje v řízení a nevyzval ji k vyjádření se k podkladům, které jsou založeny ve správním spise, je nepochybné, že na usnesení o zastavení řízení toto nemělo vliv, neboť podklady se nezměnily a skutečnost, že stavba byla povolena a realizována, jí byla známa. Dále uvedl, že žadateli bylo na základě pravomocného rozhodnutí o umístění stavby vydáno ve zkráceném stavebním řízení stavební povolení a stavba byla již fakticky provedena a zkolaudována. Ke zrušení územního rozhodnutí došlo až poté, co bylo vydáno povolení stavby. Dle ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona pak již z hlediska účelu územního rozhodnutí není o čem rozhodovat, a proto žalovaný dospěl k závěru, že stavební úřad postupoval správně, když řízení o umístění stavby usnesením zastavil.
- [19] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

- [20] Podle ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona, v rozhodném znění, dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává.
- [21] Jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace správního spisu, tak žadateli (stavebníkovi) bylo na základě rozhodnutí o umístění stavby vydáno ve zkráceném stavebním řízení dle ustanovení § 117 stavebního zákona stavební povolení, resp. certifikát autorizovaného inspektora Ing. M. B. č. 14-2010. Stavba byla na jeho základě již fakticky provedena a zkolaudována. Zároveň ke zrušení územního rozhodnutí soudem (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2012, č.j. 9 Ca 369/2009-95, resp. na něj navazující rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2014, č.j. S-MHMP 1082696/2009/SUP) došlo až poté, co bylo vydáno povolení stavby (certifikát autorizovaného inspektora ze dne 23. 2. 2011). Dle ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona pak již z hlediska účelu územního rozhodnutí není o čem rozhodovat, a proto dle soudu správní orgány v projednávané věci dospěl ke správnému závěru, že řízení o umístění stavby je třeba zastavit.
- [22] Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalovaný nerozhodl na základě zrušovacího rozsudku Městského soudu v Praze sp.zn. 9 Ca 369/2009, jenž nabyt právní moci dne 19. 12. 2012, o zrušení územního rozhodnutí bezodkladně po vrácení věci soudem (k takovému rozhodnutí došlo až dne 21. 2. 2014), neboť certifikát autorizovaného inspektora byl vydán již dne 23. 2. 2011, tudíž o více jak rok a tři čtvrtě dříve, než nabyt právní moci předmětný rozsudek Městského soudu v Praze.
- [23] Soud dále uvádí, že správní soudy se opakovaně zabývaly výkladem a aplikací ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona, který dopadá na nyní projednávanou situaci, kdy je územní rozhodnutí zrušeno až po pravomocném povolení stavby. Správní soudy dospěly k závěru, že dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, nic nebrání vydání kolaudačního souhlasu, a to ani za situace, kdy bylo vydáno stavební povolení ve zkráceném řízení dle ustanovení § 117 stavebního zákona, a že ani za této situace nelze námitky koncentrované v územním řízení již projednat v řízení následujících.
- [24] Tento výklad potvrdil i Ústavní soud, který konstatoval, že výklad správních soudů je správný, protože klade důraz na právní jistotu stavebníka nebo vlastníka zbudované stavby, jehož stavba byla vybudována při existenci povolení stavby, jako tomu i v daném případě (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp.zn. III.ÚS 3114/17).
- [25] Soud tak závěrem k této klíčové otázce uvádí, že výklad ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona znamená vznik situace, kdy zrušené územní rozhodnutí nebude nahrazeno novým, a nelze tak po stavebním úřadu požadovat, aby při kolaudaci stavby posuzoval soulad stavby s neexistujícím územním rozhodnutím.
- [26] Pro úplnost pak soud dodává, že dle výkladu Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že oznámení stavebního záměru s certifikátem autorizovaného inspektora svým způsobem nahrazuje stavební povolení (srov. například rozsudek ze dne 4. 8. 2010, č.j. 9 As 63/2010-111, nebo rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č.j. 1 As 92/2011-182, či usnesení ze dne 6. 9. 2012, č.j. Konf 25/2012-9).
- [27] K námitkám týkajícím se procesních pochybení stavebního úřadu soud uvádí, že přestože ze správního spisu vyplynulo, že stavební úřad žalobkyni neoznámil pokračování v řízení a že ji rovněž nevyzval k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, tak na zákonnost prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení, resp. na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí nemohla mít tato vada dle názoru soudu vliv, neboť podklady

založené ve spise se nijak nezměnily a zároveň bylo žalobkyni známo, že předmětná stavba byla povolena a realizována, o čemž svědčí mimo jiné svědčí i další žaloby podané ke zdejšímu soudu, vedené pod sp.zn. 6A 82/2015 a sp.zn. 6A 223/2015.

- [28] K obecné námitce žalobkyně, že správní orgán nerespektoval základní zásady činnosti správních orgánů a náležitosti rozhodnutí dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, soud ve stejném duchu obecnosti uvádí, že neshledal, že by v řízení byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů. Rovněž pak shledal, že jak prvostupňové rozhodnutí, tak žalobou napadené rozhodnutí obстоjí požadavkům vyplývajícím z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
- [29] Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [30] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. srpna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

